

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00 Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фермерське Видавниче Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українськми Робітничім Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

Редакція за оголошення не відповідає.

ФРАНЦУЗЬКІ РОБІТНИКИ РЯТУЮТЬ СВОЮ ГАЗЕТУ.

Газета "Іманіте" — центральний орган французької комуністичної партії є найбільша робітнича газета в капіталістичній Європі, що розходить в 200,000 примірників. Вона — могутня зброя в руках революційного французького пролетаріату. І ненавидить французька буржуазія і ненавидить французькі соціял-зрадники.

Хоч вона газета велика й дуже розповсюджена, то проте ж вона є газета революційного робітництва і існує тільки підтримкою робітництва.

В Парижі є також робітничо-селянський банк. Той банк не раз, коли ціні робітничій газеті було тяжко з фінансами, допомагав "Іманіте", даючи їй позичку. Тому, що шервціями того банку були лише робітники і селяни, тому що заряджуваним банку було в їх руках, тому, що той банк служив інтересам робітництва, буржуазія й французький уряд виконали цей банк наїзданім претекстом, що це банк більшовицький, що в ньому неспоряд і т. ін. Вони хотіли розгромити банк, але французьке робітництво, міцно організоване в компартію та трейд-юні, не дopusило до розгрому банку. Все ж таки уряд нагнав над цим банком своїх тимчасових адміністраторів, які заявили, що "Іманіте" винна банкомі кодо 85,000 доларів і зажадали негайного звороту того догву. "Іманіте" каже, що на ділі газета винна банкомі кодо 50,000 доларів і дає запоруку, що сплатить цей догв протягом року.

Але уряд на це не годиться, а буржуазія, головню соціял-зрадники вже гострять зуби купити "Іманіте", тобто хочуть, щоб уряд продав "Іманіте" на ліцитаці. Газета "Іманіте" вдарла на аларм перед французьким робітництвом і воно протягом трох місяців збрало для своєї газети 800,000 франків (кодо 33,000 доларів). По цілій країні робітництво стало на оборону своєї газети. Передплата і швидко зростає, фонди на її оборону наспівують. Організоване робітництво по цілій країні скликає мітинги в містах, у фабриках, збирає фонди, приєднує нових передплатників, везоди по країні дунають клані — мобілізується для оборони своєї борці. В протягу двох днів в самому Парижі збрало 40 тисяч франків. Робітництво певне своєї геремогю, воно не винується з рук своєї могутньої зброї.

Так свідоме робітництво боронить своє боеве друковане слово.

ЧОМУ ВОНИ ЦЕГО НЕ СКАЗАЛИ?

Погромчики били вікна співаючі "Ще не вмерла Україна".

Жовтоблакитна преса по цей бік океану перша почала писати про арештування ефремівської контрреволюції на Україні. Вона містила новинки на першій сторині, формувала їх в той спосіб, що радянська влада нищить українську культуру, арештує українських вчених і письменників. Давала до цих власної комбінації новинок ще відповіди до свого смаку замітки й на тому кінці. Повного висновкування цієї справи хоч би навіть із свого боку жовтоблакитна преса не давала.

Ми тоді писали, що коли радянська влада арештувала на Україні тих "славних" вчених, то певно на це є причини і як тільки часпе з Європи преса, то у ній безперечно будуть висненні, які ми також тоді подало до відома всім читачам. Тепер ми ці виснення маємо і коли-б ми хотіли подати всі їх повністю, то прийшлося-б заповнити всі сторінки кількох чисел нашої газети.

Викриття контрреволюційної організації на Україні, на чолі якої стояли бунт петлюрівські міністри Ефремов, Ніковський і Чехівський, які тепер прикрилися вєчєстю, а Чехівський автокефальною церквою, потім вибрик ундо-фашистських студентів у Львові, до крайности обривили ціє-радянське суспільство, а головню вчених, письменників і студентство. Воно-ж інакше й бути не може. Бо петлюрівська контрреволюція на Україні якраз прикривала свою роботу своєю "вєчєстю". І тому то тисячі українських радянських вчених так могутньо піднесли свій глас протесту проти цієї контрреволюційної зграї та проти зльвівських ундо-фашистських погромників.

Галицькі вчені і письменники, що живуть на Радянській Україні, не тільки придучили свій глас до цього протесту, але вони ще й стали на чолі його. Михайло Лозинський виступив з довгою промовою перед тисячною демонстрацією українського студентства в Харкові. Те саме зробив відомий галицький вчений Степан Рудницький в Києві. Гостро запротестували письменники Зах. України, що переживають в Києві й Харкові.

А ось перед нами газета галицьких ундо-фашистів "Новий Час" з 25. листопада, орган інвестигаторів фашистського нападу на радянський консулят у Львові. Шукаємо ми на її сторінках виснення. Шукаємо ми в ній опису той "славної" демонстрації українських фашистів у Львові. І що-ж ми там бачимо? Вдалилася фашисти. Подали коротенькі замітки і то не від себе, але за "Словом Польським". Але й ті замітки пророческі. З тих заміток ми-лише доведємося, що це не була ніяка масова де-

монстрація, що це не була демонстрація взагалі. Ми подаємо тут дослівно за "Новим Часом", що це було. Ось що:

"Демонстранти виступали не суцільною масою, але поодинокими групами і рівночасно в кількох місцях. Таким чином виминаючи стрічі з поліцією вони при співі "Ще не вмерла Україна" вибили вікна в більшовицькми консуляті, при чому консул віддав кілька револьверних стрілів.

ПЕРЕД ЛЬОКАЛЕМ "СЕЛЬ-РОБУ."

Група демонстрантів вибила шибі в льокалю "Сель-Робу" при вул. Валовій та зрвала вікна консуляції.

Далі коротеньке повідомлення, що групи демонстрантів "дісталися до льокалю редакції "Землі і Воли" і "Русского Голосу" (старо-московських газет), здемолували там обстановку трьох кімнат, порозкидали папери по підлогах та знишили три машинки до писання." Ще одна група демонстрантів звилася пізно вечером під московськми бурсою при вул. Курковій та вибила там шибі в-вікнах".

Стільки ціє "Новий Час" і то не від себе, але за "Словом Польським". Від себе анї слова. Вдалися. Та вистарчає й цього. Бачимо, що це був вилучений напад гуртків погромників, які, співаючі "Ще не вмерла Україна", пішли ріжкими вулицями "щоб виминути зустріч з поліцією", бити вікна. Чи-ж це не пророческі? Отже це не була ніяка демонстрація хоч би й українського студентства, не були просто хуліганські напади організованих палочників, тих самих, що на зліздах Провєсті та Рідної Школи розбивають голови представникам селянства та робітництва. Це є спільники арештованих на Україні контрреволюціонерів. Західно-українське трудове населєня і все чєсно громадянство нічого спільного з тими погромниками не мають. Про це свідчить хоч би й те, що зараз же після того скандалу група галицьких вчених, академиків (Кирило Студинський, Ф. Колеса і В. Щурат) вийшли до Києва на сєсно Всеукраїнської Академії Наук, щоб взяти там участь в праці Академії. Так ці вчені відповіли на домаганні погромників зрєктися членства Всеукраїнської Академії Наук.

Треба же зазначити одню: як погромники старалися уникнути зустрічі з поліцією, коли вони йдуци бити вікна співали "Ще не вмерла Україна"? Адже-ж самий спів вже міг привігнати увагу поліції. Ні, не вони уникали поліції, але поліція уникала їх.

На іншому місці ми мистім розмову голови Раднаркому Чубаря, в якій він, на основі документів, забраних в арештованих контрреволюціонерів, каже, що Ніковського на Україну вислав це сам Петлюра із вєма указівками. Зрєштою, невдовзі відбудеться прилюдний суд над арештованими і на немю викриється вся діяльність цих бунтних петлюрівських міністрів. Радянська влада та радянський суд нічого не ховають перед працюючими і ми не сховаємо цього перед українським робітництвом і фермерством Канади.

ОБУРЕНА ЧЕРВОНА РАДЯНСЬКА СТОЛИЦЯ.

(Спеціальна кореспонденція г. М. Ірвана до "Укр. Роб. Вістей").

Одного дня вся радянська преса принесла вістку про викриття контр-революційної організації на Україні, що на чолі стояли бунтні петлюрівські міністри, а на другий день телеграми з Польщі повідомили про "хуліганський напад ундо-фашистських студентів на радянське консульство у Львові". Від одного і другого повідомлення вся робітничо-селянська Україна сколихнулася. Велика держава працюючих зворушилася, вулиці міст і містечок а навіть сті вкривилися робітниками і селянами, що вийшли на демонстрації, фабричні подвір'я і майдани міст та сіл заповнилися тисячами працюючих. Ці тисячі, десятки і сотні тисяч вийшли впершу чергу висловити своє глибоке обурєння з приводу замірів петлюрівських недобитків і висловити як найглубочу подяку органам радянської влади за викриття зрадничької організації, що існувала за допомогою закордонного капіталу. З другого боку ці незлічими маси працюючих вийшли висловити як найрешучіший протест проти нападу українських фашистів на радянське консульство у Львові і проти провокаційної політики Польщі у відношенню до Радянського Союзу.

Читачі вже знають, що на Україні викрито контр-революційну організацію, що звалася "Спілка Визволення України". Проводирями цієї "Спілки", що працювала одночасно на кордоні однієї з сусідніх з Україною буржуазних держав, були колишні міністри Петлюри, як Сергій Ефремов, А. Ніковський, автокефальний єпископ, що колись був соціял-демократом і петлюрівський прем'єром-міністр Чехівський та ще декілька. Оця тепла кампанія прикриваючись іб "науковою працею, то автокефальною церквою, планувала повернути Україну в буржуазну державу звичайно, під опікою (а і ді-

будинку ДПУ (Державного Політичного Управління, що викрало змбву Ефремова). Тут на домаганні демонстрантів появилася начальник ДПУ і народний комісар внутрішніх справ Радянської України т. Балицький, якому молоді влаштувала довготравля, бурхливу овацію. Описати все це надто тяжко. Такого великанського піднесення, такої віри в кінєву перемогу соціялізму — не в силі описати ніхто. Все це треба бачити власними очима. І які глупі всі ті закордонні "пророки", які вважають Радянську Україну за якусь шугуну державу! Я проїхав чимало країні і на американській і європейській землі, але ніде не відчував такого тєсно-го, просто нерозривного зв'язку широким мас з урядом країни, як в Радянському Союзі. Оце й є та велика непоборна сила, якою може гордитися сьогодні хіба радянська земля. Факт це безперечний.

Цілий день столиця України буквально кипіла. Обурєння проти ефремовщини і хуліганського нападу ундо-фашистів у Львові, що поважлилися зневажати червоний прапор, потрясло цілу столицю. Десятки тисяч молодих демонстрантів від будинку ДПУ пі-

шли перед будинок Всеукраїнського Виконавчого Комітету Рад, де саме відбувалася сєсія. Представники уряду, зокрема т. Петровський, промовляли до демонстрантів з балкону будинку під овацією великанської юрби молоді. А вся преса переповнена висловами обурєння українських вчених, письменників, робітників. Подібнє кипіння в той день й інші міста України, особливо триміло перед гнівом українського студєнства польське консульство в Києві, яке теж з трудом довелося оборонити великим відділам міліції.

Слід ще додати, що як уряд Радянської України, так і органи ДПУ одержали тисячі телеграм з цілою Україною від робітничих та селянських організацій, фабрик, сіл і установ з висловами подяки за припинєня ефремівської-фашистської авантюри і з протєстами проти провокацій польської поліції і ундо-фашистів у Львові. "Ні, товариші! Тисячам Ефремових з усією автокефальною братією світа не знищити ніколи великих злобуків Жовтєв!" Імі спроби, це мерехтіння хворої уяви догиваючих груп.

М. Ірван. Харків 24. XII 1929.

ПРОТИРОБІТНИЧА ПРОПАГАНДА ЗА ГРОШІ МАЙНЕРІВ.

Кожна більша організація будь це політична, економічна чи культурно-освітня мусить мати свій орган-газету чи журнал — для обслуговування своїх організаційних потреб. В таких органах можна побачити душу даної організації, доводиться про настрій, світовидіння якою далеко не всіх її рядових членів, то бодай й верхки. От, наприклад, ви чули про якийсь та Канаді союз українських самостійників, але що це за організація, чого її самостійники хочуть, ви нічого не знаєте. Знаєте лише те, що органом самостійників є "Український Голос". Взяли ви до рук оту жовтоблакитну реплічку й зачитаєте читати від першої сторінки. В ній знайдете тришки новинних новинок, децо про криміналістику, весєлля, хрєстини й вихвалювання православної релігії. Всє той матеріал можна промістити на двох сторінках, а решту сторінок заміщені наклепами на більшовиків та протирадянською пропагандою. Про якийсь боротьбу в капіталістичних країнах анї словечком не згадується, ніби все гаразд, всє йде, як по маслі, лише ті прокляті комуністи розбухують спокій на нашій гриній діланєті. Ось і маєте перед собою "програму" самостійників, в "Укр. Голосі" містяться всі їхні бажання.

Переїдемо на другий подос. Заглянемо в "Укр. Роб. Вістє", які є органом Р.З.Т. і ТУРФДіт і в них побачимо другий бик медалі. Тут знайдете матеріал про здобутки працюючих в Радянській Союзі, про боротьбу трудящих з вискувачами в капіталістичних країнах, про їх тортування політичних в'язнів і т. ін. Читачючі таке, ви наче чуєте стогін по всім куцємні отю поневоленої працюючої класи. Газета та би чєте теперішній панський лад і всіх вискувачів, обурєння працюючих. От і маєте перед собою програму організації, яких "Укр. Роб. Вістє" є органом.

Тепер децо про орган Юнаїте Мейн Воркерс оф Америка, наймогутнішої одного разу трейд-юні в Північній Америці. Називається та газета "Юнаїтед Мейн Воркерс Джорнал", входить два рази в місяць, видається за тяжко за-працьовані майнерські гроші і розходить в сотках тисяч примірників; можна побачити

їого в кожній майнерській місцевості, навіть у таких, де чи організація немає свого льокалю. Всє вулєвий терєч заливається тим журналом.

Децо може подумати, що з такого масового розповсюдження робітничого журналу неабияк користь для робітничого класу. Так би воно й було, коли б це дійсно робітничий журнал, коли б у ній оборонялося інтерєси працюючих. А то як перегляєш, не знаєш, чи сміється, чи плакати, чи кричати. Кожнієське числє заповненє протиробітничою, протирадянською пропагандою. Не буду наводити ніяких цитатів, бо коли б зібрати всє той протикомуністичний матеріал, можна зложити одню величезну книгу. Самий лише Дж. Луїс, президент Ю.М.В.А., помістив у тім журналі одню довгєзну сєрню протикомуністичних статтєй. Він мабує нічого. Більше й не робить крім поборювання революційного руху в Злучених Державях.

Американський буржуазіє немає потреби видавати проти протиреволюційну пропаганду. Така пропаганда ведеться за чисто робітничі фонди. Також важим є, хто ширить таку пропаганду, бо коли б в буржуазних газетах чи журналах писалося ворує інтерєсам працюючих агітацію, то робітники могли б і пудовірити, мовляв, наші є вискувачами, вони не люблять радянської влади, вони не хотять втратити своє упривилюване становище, тому й мусять так писати. Але коли таке пишуть робітничі лідери та ще й в робітничій газеті чи журналі, то як тоді несвідомий робітник може сумніватися?

Тисячі тяжко заощаюваних грошей видається на протиреволюційну пропаганду, а коли робітники приневодені невнющєми умовами вийти на страйк, їх діти й жінки мусять похнути з голоду, ходити в лахміттю й у найгірший мороз спати в неопалєній хаті, тоді лідери кажуть: "Нема грошей, класа порожня".

А на протиреволюційну пропаганду в касі Ю.М.В.А. гроші всє знайдуться. Луїсвіці наші з аеропланів засипують цілі околиці лєтєючками, лякаючі населєня комуністичною небезпєкою, мовляв, комуністи хочуть знищити нашу американську демократію. Мєш годі подати точні цифри, скільки кожного року видається грошей на вдержання отого журналу, але судячи після тиражу й високої плати робітникам, що працюють для організації, кошти ті, на мою думку, сагають поверх сто тисяч доларів річно. Це собі поважна сума грошей на ворує робітничим інтерєсам пропаганду.

Ось у тім журналі ви побачите душу верхівки Ю.М.В.А. З нього доведєтєся, що це за організація й куди вона стрємить. Радуйтєся майнері, що маєте таких щирих оборонців системи виску за лідерів і такий славний журнал! Шатєтєр.

Роб. Алта.

ЗАХІДНА УКРАЇНА.

ЗЛОВЖИВАННЯ В "РІДНІЙ ШКОЛІ".

Справа із зловживанням в товаристві "Рідна Школа", що нею керують унівєрси, стала широко відомою. Найбільше обурєння викликало шахрайство з денікнськими рублями, за які продано 1922 року золоті і сєрібні рєчі, що їх подарувало на "рідну школу" Буцацький. Тепер не є вже таємниця, що кошові рєчі перемішані з безвартєні денікнські папірці відомий унівєрський дєч д-р Макарушка, інспектор ордіношкільних установ. Унівєрси всє це намагаються прикрити шахрайство та заявляють, що з денікнськими грошми був би добрий інтерєс, якби Дєнікнові пощастило відбудувати царську "єдину неподільну". Не вина, мовляв, управа "Рідної Школи", що Дєнікна побилі більшовики. Така принципові українські націоналісти! До фєчї, золоті обмінвали на денікнські папірці тоді, коли денікнші уже розбили.

ГЛУМ НАД УКРАЇНСЬКИМИ ДІТЬМИ.

В комєсі 4-ої державної гімназії в Чернівцях ставилося до бакалавреату в осіннім сезони 40 кандидатів українських дітей. При писемнім іспиті перепало 18, а устїм 12. Перейшло всєго 10 учеників. Це нечуваний глум над українськими дітьми, боби 75% перепало при іспитах.

АРЕШТУВАННЯ В КОПИЧИНЄЧІННІ.

Вночі з 30. на 31. жовтєня д-р підтяв хотєє бля сєкєт Товєстєвєкє 11 телеграфічних стовпів і звали їх на землю. Подальше арештувала 18 хлопців з Товєстєвєкє. Частина вийшла на волю, а 11 сидить дабі в тюрмі. Старостою і поліція зарядили варту в цілому повітї, і що ночі 15 — 20 людей із кожного села пильнує телеграфічних стовпів.

ШПНАЛИ.

"Газета Варшавська" з 15. листопада приносить п. н. "В дєні сєвєнтування Грїбов", отсю телеграму зі Львова: "Мундоїлї ночі тайна українська організація підпала фїльварок Гєндє, віддалєний 8 км. від Львова, де спалилося 4 стирти збїжжя й стайні. На місці знайдєно кільканачєтє синьо-жовтєх хоругвєток, покєнєних на знак, що пожеар викликала згадана організація".

СБОТАЖИ НА ЗАЛІЗНИЦЯХ.

"Люстровани Курїєр Цєдєзєні" з 15. листопада ц. р. повідомляє: На залізничній лінії Львів-Кракєв, недалєко Мишанї під Городком Ягєдлонськими підложили незнаї люде перед приходом товарового поїзду 2 набіє з вибуховими матеріалами, які експлюдували під колєсами льокомотива. Експлюзія була слаба і не зробила ніякої школи".